

opusdei.org

Meditacije: četvrtak četvrtog tjedna korizme

Razmatranja koja nam mogu pomoći u molitvi tijekom korizme.

4.03.2025.

- Tražiti Božju volju
- Slijediti put obraćenja
- Biti „mostovi“ koji posreduju između Boga i njegova naroda

.....

„SLAVE od ljudi ne tražim.“ (Iv 5,41) – govori Isus u dugom govoru Židovima o tome kako se Pismo ispunjava u Njemu. Ove riječi otkrivaju stalni stav koji je obilježio njegov zemaljski život: njegova žarka želja da ispuni volju Očevu. To vidimo u njegovu skrovitom životu, kada provodi trideset godina živeći nezapaženo u malom mjestu u Galileji. Vidimo to i u njegovom javnom djelovanju, kada s punom slobodom duha nastoji prenositi svoj nauk kao onaj koji je poslan od Oca. Njegova nepokolebljiva odluka da uvijek izvrši Božju volju proizlazi iz svijesti da su Očevi planovi uvijek najsavršeniji i najbolji, izvor utjehe za sve ljude.

„Gospodin je vrhunac svoje slobode ostvario na Križu, kao vrhunac ljubavi. Kad su na Kalvariji vikali: ‘Ako si Sin Božji, siđi s križa!’, On je svoju sinovsku slobodu pokazao upravo ostajući na križu, kako bi u

potpunosti ispunio milosrdnu volju Očevu.“[1] Krist ne ostaje na Križu iz nekakve želje za patnjom, nego da pokaže da je, čak i u tim bolnim okolnostima, Božja ljubav jača od svih drugih sila. Dobro koje iz toga proizlazi je neizmjereno: otvoren nam je put povratka kući.

Kao Isus, u našem nastojanju da ispunimo Božju volju i mi ćemo susresti križ. No upravo tada možemo doživjeti istinu da je Božja ljubav jača od bilo koje druge sile. Ponekad nam se križ može činiti pretežak, ali vidimo kako naš Gospodin radije pada s križem nego da ga ispusti. Put do Kalvarije težak je, ali „ova borba nešto je predivno, pravi dokaz Božje ljubavi, koji nas želi učiniti jakima, jer ‘snaga se u slabosti usavršuje’ (2 Kor 12,9).“[2] Isus će nam pomoći da se sjedinimo s ljubljenom Očevom voljom, koja donosi radost, mir, pa čak i „sreću u Križu“.[3]

BOG pokazuje svoju tugu kada ga narod Izraela napušta i počinje štovati zlatno tele. Narod, koji je toliko ljubio i spasio čudesnim djelima, brzo zaboravlja sve te božanske milosti i udaljava se. „Brzo skrenuše s puta...“ A Gospodin reče Mojsiju: „Pusti sada neka se moj gnjev na njih raspali da ih istrijem.“ (*Izl 32,8-10*)

„I mi smo Božji narod i dobro znamo kakvo je naše srce; i svakoga dana moramo ponovno koračati naprijed kako ne bismo polako kliznuli prema idolima, prema iluzijama, prema svjetovnosti, prema nevjernosti.“[4] Zato, osobito tijekom korizme, možemo moliti Duha Svetoga da nam osvijetli put povratka Ocu. Prisjećanje na Božju ljubav i čudesa koja je učinio u našem životu – baš kao što je činio s Izraelcima – pomoći će nam da s pouzdanjem kročimo tim

putem, jer blizu Boga nalazimo istinsku sreću.

Ovo obraćenje ne događa se odjednom, već cijeloga života. Stoga nisu najvažniji trenutni rezultati, nego naša želja da uvijek ostanemo blizu Isusa, čak i kada mislimo da to ne zaslužujemo. „Dokle god postoji borba, asketska borba, dotle postoji i nadnaravni život. To je ono što Gospodin traži od nas: spremnost da Njega ljubimo djelima, u malim svakodnevnim stvarima. Ako pobijediš u malom, pobijedit ćeš i u velikom.“[5]

KADA Bog obznanjuje svoju namjeru da uništi Izrael, Mojsije ga odvraća od toga sa sinovskim pouzdanjem: „Smiri svoj gnjev i ljutinu; odustani od zla svome narodu! Sjeti se Abrahama, Izaka i Izraela!“ (*Izl*

32,12-13) I kao rezultat toga, Gospodin se sažali i ne učini zlo narodu svome (*Izl* 32,14).

Mojsijeva poniznost i povjerenje dotakli su Božje srce. „Njegova vjera u Boga potpuno se sjedinjuje s osjećajem očinstva koji ima prema svom narodu. Sveto pismo obično ga prikazuje s rukama ispruženima prema Bogu, kao da svojim vlastitim tijelom čini most između neba i zemlje.“[6] I „to je molitva koju njeguje svaki istinski vjernik. Čak i kada vide ljudske slabosti i udaljenost od Boga, ljudi molitve ne osuđuju, ne odbacuju. Stav posredništva karakterističan je za svece, koji, oponašajući Isusa, postaju ‘mostovi’ između Boga i njegova naroda.“[7]

Primjer Mojsijeva zagovora potiče nas da s pogledom uprtim u Krista, najvećeg posrednika između Boga i ljudi, donosimo Božju milost i

oproštenje drugima. „I mi smo sada Božji narod na zemlji i želimo učiniti njegovu dobrotu i milosrđe vidljivima svima, kako bismo ‘usmjerili svijest i iskustvo cijeloga čovječanstva prema otajstvu Krista’.”[8] A Marija, kao dobra Majka, uvijek nas zagovara i nikada nas ne ostavlja same na ovom putu sjedinjenja sa svojim Sinom.

[1] Benedikt XVI, Angelus, 1. srpnja 2007.

[2] Sveti Josemaría, *Križni put*, deveta postaja, br.2.

[3] Sveti Josemaría, *Put*, br. 758.

[4] Papa Franjo, Meditacija, 30. ožujka 2017.

[5] Sveti Josemaría, *Križni put*, treća postaja, br.2.

[6] Papa Franjo, Audijencija, 17. lipnja 2020.

[7] Ibid.

[8] Ivan Pavao II, *Redemptor hominis*, br. 10.

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/hr-hr/article/
meditacije-cetvrtak-cetvrtog-tjedna-
korizme/](https://dev.opusdei.org/hr-hr/article/meditacije-cetvrtak-cetvrtog-tjedna-korizme/) (7.08.2025.)